

A λον ὁ καλῶς πεπετισται, τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων ἐκείνοις εἶναι κακίω σὺ δὲ, ἔτε ἐκείνων, ἔτε ἀλλωὶσ ἀπάντοισ ἔδεναι. Audio te cū fratre tuo altercari, vter vestrūm peior sit, cū tu quidē illū dicas, contrā verō ille te: ego verō existimō perbellē mihi cōpertū est, illū vtiq; alijs omnibus te vero vno, neq; aliorū hominū quempīā esse peiorem. Addā illud vnum, si non satis nugarum est, quod ad Phocylidæ nomen epigrammati Græco infertū pertinet, videndū an eo spectet id falsē dictū à Cicerone epistola ad Atticū libri quarti nona, *ἢ τὸδε φακυλίδεσ*, vbi Pōpeium perstringere videtur, qui licet egregiē de Repub. loqueretur, parū tamē aut nihil differret à ceteris. Vnde illud ad eundē Atticū lib. vii. Epist. Dionysi^o vir optim^o, ego quos tu bonos esse dicas nō intelligo. ipse nullos noui: id quod probando latissimē prosequitur. Sed nos iam satis.

NEQVITIA.

Q Vonia verō mare ipsum in primis falsum est, & sal inde plurimum conficitur, totumq; illud elemētū si exiccari posset, in sal abiturū est, Ægyptij ipsum quoq; sal ita auerfabantur, vt ne pane quidem salito vescerentur: quippe cū viuendi, vt sæpe dictum, puritatem in primis adamarent, id fixum inmutumq; animo gerebant, vt omnia nequitia irritamenta summouerent: itaq; sal ipsum summo studio reijciebant, quod meram esse nequitia intelligebant, cū propter calorem sal irritare libidinem, feminalemq; vim expergefacerē & acere feratur: vnde salacitas petulantia nomen. Exemplo verō sint ostrea & cōchylia in hunc vsum à nepotibus summo studio conquisita. Quin etiā mures abroso sale prægnates fieri tradit Aristoteles: *ἀλυσυρῆσ* præterea Venus, illiq; salacitatis ergō fanum ad portū maris aruspices poni apud veteres iubebant. Et marini Dei omnes lasciuiores fecundioresq; ponuntur à poëtis. Nimirum & illa Cœli virilia Saturni falce recisa, & in mare prolapsa, Venerem gignunt, quippe omnes fructuū vires abscisa, atq; in humores viscerum veluti in mare proiecta, si cut illic venerem, ita hic libidinem gignunt. Theologi nostri sensu longē feciore sal accipiūt pro doctrina Euāgelica, idq; sibi velle quod capite Leuitici secūdo dicitur. Quicquid obtuleris sacrificij sale cōdies, nec auferes sal fœderis Dei tui de sacrificio tuo: in omni oblatione offeres sal. quasi dicere velit legislator, quodcunq; docueris, quodcunq; correxeris, in quacunque virtute verlatu fueris, ad Apostolicam æmulationē atque imitationem tete accommoda: sal enim terrę Apostoli, Domini ipsius testimonio. Nam sicut omnis cibus ad nutrimentum aptus, diceret Hefychius, omni modo sale conditur, ita omnis sermo utilis ad iuuandam. Apostolica omni modo sapientia necessarium habet condimentum. Sed vt ad mare reuertamur, fluxum id atque lubricū, non vti sal, solidum, & frugalibus vsibus commodum. Minimē pretereundus hic in diuinis literis locus, vbi legere est Iordanem fluuium retrorsum fontem versus cursum suum reflexisse, quod, vt D. Ambrosius opinari videtur, significat mollitudinem animi ad maris lasciuiam profluentē cursum tenuisse, & ad fontem, quippe ad originem, hoc est, Deum animi ipsius autorem cōuersum esse. Quoniam verō scriptum est partē aquæ Iordanicæ defluxisse in mare, partem verō conuersam substituisse, Adamantius qui per Iordanem baptismum intelligit, sententia priori non absimili figuram hanc esse dicit, vt per subsistentes aquas accipiamus eos, qui eo abluti lauaro in pietatis dulcedine perseuerat: per eam vero partem quæ defluat in mare, intelligamus eos, qui licet ad baptismū venerint, in vitiorum tamen amaritudine dilabuntur, eaq; falsugine corrupti, syncera vitæ suauitate ca-